

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Sylvie Šiškeové a Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **L. F.**, zast. JUDr. Martinem Köhlerem, advokátem se sídlem Vysoká 149/4, Liberec, proti žalované: **rektorka Univerzity Karlovy**, se sídlem Ovocný trh 560/5, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2022, č. j. UKRUK/114806/2022-3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2023, č. j. 15 A 54/2022-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podstatou této věci je otázka, zda došlo při státní rigorózní zkoušce žalobkyně na 1. lékařské fakultě Univerzity Karlovy k porušení vnitřních předpisů tím, že byla žalobkyně při přípravě na tuto zkoušku rušena hlukem.

[2] Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí děkana 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy ze dne 17. 1. 2022. Děkan tímto rozhodnutím podle § 68 odst. 1 písm. g) a § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, a podle čl. 9 odst. 12 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy („SZŘ UK“) ukončil studium žalobkyně v magisterském studijním programu Všeobecné lékařství. Důvodem ukončení studia byla skutečnost, že žalobkyně ani ve druhém opravném termínu (dne 13. 12. 2021) úspěšně nevykonala část státní rigorózní zkoušky z Interny (B00073).

[3] Proti rozhodnutí žalované se žalobkyně bránila u Městského soudu v Praze. Namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné, popřípadě nicotné. Dosud nebylo rozhodnuto o její žádosti o anulování státní rigorózní zkoušky. Žalovaná se dostatečně nevypořádala se všemi odvolacími námitkami. Druhý opravný termín proběhl v rozporu s čl. 18 odst. 3 Pravidel pro organizaci studia na 1. lékařské fakultě („Pravidla“). Žalobkyně totiž byla při přípravě vyrušována hlukem osob přítomných v místnosti, které hlasitě diskutovaly o tématech nesouvisejících se zkouškou, což je patrné ze zvukového záznamu pořízeného žalobkyní. Namítla také, že žalovaná bezdůvodně upřednostnila subjektivní perspektivu členů komise nad perspektivou žalobkyně, poukázala na rozdíl mezi zvukem a hlukem a na vědecké závěry k vlivu hluku na soustředění.

[4] Městský soud při jednání provedl dokazování přehráním jedné z nahrávek pořízených a předložených žalobkyní (konkrétně nahrávky č. 3 zachycující přípravu žalobkyně s počítačově zesílenou hlasitostí) a žalobu zamítl. Neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nicotné, ani nedospěl k závěru, že žalovaná řádně nevypořádala odvolací námitky. O žádosti žalobkyně o anulování státní rigorózní zkoušky nemohlo být rozhodováno v samostatném řízení; k tomu městský soud odkázal na § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách. Správní orgány se s argumenty žalobkyně k této otázce správně vypořádaly v rámci rozhodování o ukončení jejího studia.

[5] U stěžejní námitky týkající se průběhu přípravy na státní rigorózní zkoušku městský soud neshledal porušení vnitřních předpisů. Žalobkyně nečinila sporným poskytnutí dostatečného času k přípravě. V místnosti nepanoval absolutní klid a ticho, na přípravu v absolutně tichém a klidném prostředí však žalobkyně podle interních předpisů nárok nemá, byť se s ohledem na povahu a účel přípravy určitá míra klidu okolního prostředí očekává. Hovor komise nebyl nepřiměřeně rušivý a byl o poznání tišší než konverzace se studentkami. Členové komise hovořili pokud možno tlumeně, v některých případech šlo i o šepot. Vyušení v podobě hovoru běžné intenzity cca po tři minuty (při příchodu opozdilé studentky) nepředstavovalo závažné narušení, které by mohlo vést k neúspěchu při zkoušce.

[6] Podle městského soudu se žalovaná nespokojila pouze s vyjádřeními členů komise, ale hodnotila i obsah nahrávek a vysvětlila, proč nebyly porušeny vnitřní předpisy. K poukazům žalobkyně na vědecké závěry ohledně dopadů hluku městský soud uvedl, že je sice pravdou, že lidé se zpravidla lépe soustředí v tichu, součástí rigorózní zkoušky je však testování nejen teoretických vědomostí, ale nepřímo i schopnost prokázat své vědomosti ve stresové situaci. Odkazy na vědecké studie proto nepovažoval za podstatné pro projednávanou věc.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[7] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) v kasační stížnosti namítla, že se městský soud nevyjádřil k její stěžejní argumentaci týkající se zásadního rozdílu mezi zvukem a hlukem. Městský soud mezi těmito pojmy nerozlišuje, a proto je jeho rozsudek nepřezkoumatelný. Městský soud vzal za prokázané, že v místnosti, kde probíhala příprava stěžovatelky, byl určitý hluk. Z toho ale nutně vyplývá, že došlo k porušení interních předpisů. Stěžovatelce

pokračování

není zřejmé, proč se za těchto okolností městský soud zabýval hodnocením míry zjištěného porušení (hluku). Interní předpisy zjišťování míry či intenzity porušení nevyžadují.

[8] Podle stěžovatelky lze za notoriety považovat i základní vědecké poznatky. Stěžovatelka definovala pojem *hluk* z hlediska fyziky, lékařské vědy, psychologie a právní vědy. Zvuky, které ruší, obtěžují, nebo mají dokonce škodlivé účinky, se nazývají hlukem bez ohledu na intenzitu. Jde o bezprahově působící škodlivý faktor. Městský soud nevzal v potaz relevantní právní předpisy, zejména zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, a nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací.

[9] Z § 62 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách vyplývá veřejné subjektivní právo studenta, aby zkouška proběhla za podmínek stanovených podle tohoto ustanovení, a povinnost vysoké školy tyto podmínky dodržet. Po dobu přípravy stěžovatelky debatovaly přítomné osoby o tématech nesouvisejících se zkouškou. Jednou z vlastností zvuku je i jeho informační obsah. Míra rušení zvukem nezávisí jen na jeho fyzikálních parametrech, ale i na postoji lidí k němu a jeho zdroji. Neobstojí proto závěr městského soudu, že není podstatné, o čem komise hovořila.

[10] K poukazu městského soudu, že je běžné, aby jeden student byl zkoušen, zatímco jiný se připravuje, stěžovatelka uvedla, že skutkové okolnosti v její věci byly odlišné. Během její přípravy jiný student zkoušen nebyl. Stěžovatelce nebyly poskytnuty obdobné či srovnatelné podmínky jako ostatním studentům a byla objektivně znevýhodněna. Hluk způsobený souběžným hovorem více osob nelze srovnávat se zvukem hlasu jednotlivce. V průběhu zkoušení hovoří vždy jen jedna osoba (zkoušející či zkoušený) a je generován zvuk, zatímco při souběžném hovoru více osob (byť tlumeném), vzniká hluk, který je rušivý a nežádoucí.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný. Druhý termín státní rigorózní zkoušky stěžovatelky proběhl v souladu se zákonem a vnitřními předpisy. Zákon o vysokých školách ani SZŘ UK neupravují pravidla bezprostřední přípravy. Fakulta v čl. 18 odst. 3 Pravidel upravila způsob výběru otázek losováním a stanovila, že se studentovi poskytne přiměřený čas k přípravě odpovědí. Poskytnutý časový prostor stěžovatelka nečinila sporným.

[12] Každý úspěšný student vysoké školy by měl být podle žalované natolik psychicky odolný, aby byl schopen vykonat státní zkoušky a obhájit své vědomosti, a to i v ne zcela akusticky sterilním prostředí. Tím spíše lze takové nároky klást na studenta posledního ročníku studijního programu Všeobecné lékařství, který se v praxi dostane do náročných a vypjatých situací, kdy se bude muset umět správně rozhodnout bez ohledu na hluk či jiný stresový faktor.

[13] Argumentace stěžovatelky ohledně rozdílu mezi hovorem jedné a více osob je podle žalované lichá. V řízení bylo zjištěno, že hovor členů komise mezi sebou byl z hlediska hlasitosti podstatně nižší, tlumený, často šlo o šepot. Oproti jasně srozumitelnému hovoru se studentkami i samotnému zkoušení není hovor členů komise mezi sebou srozumitelný a nelze rozpoznat, o čem hovořili. Hovor byl i ve srovnání s cinkáním šálků a lžiček tichý.

Tlumená konverzace nemohla výrazně narušovat stěžovatelčinu pozornost. Žalovaná poukázala také na to, že nynější stěžovatelčina argumentace nekoresponduje s jejím vyjádřením při vyhlášení výsledků. Jak vyplývá z nahrávky označené č. 2, stěžovatelka po sdělení klasifikace připustila neznalosti, uvedla, že byla ve stresu, a odkázala na práci, péči o rodinného příslušníka a zdravotní problémy. Neodpovídající podmínky při přípravě nezmínila. Žalovaná závěrem podotkla, že pořízení zvukového záznamu bez souhlasu přítomných považuje za neetické a v rozporu s dobrými mravy.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

K označení žalovaného správního orgánu

[15] Úvodem Nejvyšší správní soud (NSS) předesílá, že byť rozsudek městského soudu označuje jako žalovanou Univerzitu Karlovu, odvolacím orgánem je v nynější věci podle § 68 odst. 5 zákona o vysokých školách rektorka, nikoli veřejná vysoká škola jako celek, a proto je rektorka i žalovaným správním orgánem před soudem [§ 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), k tomu např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, č. 1112/2007 Sb. NSS]. Jde však pouze o formální pochybení, neboť i ve věcech, v nichž je účastníkem veřejná vysoká škola jako celek, za ni jedná právě rektor (§ 10 odst. 1 zákona o vysokých školách). Fakticky tedy v řízení nebylo jednáno s někým jiným (procesní úkony ve věci činila rektorka či jí pověřená osoba), a proto nejde o vadu řízení způsobující jeho zmatečnost (rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2004, č. j. 3 Ads 11/2004-84, č. 459/2005 Sb. NSS).

K přezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[16] Podle NSS je napadený rozsudek přezkoumatelný. Městský soud se podrobně zabýval všemi žalobními námitkami, včetně námitek nicotnosti (body 33 a 34) a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované (body 35 a 36). Následně detailně reagoval na námitku absence rozhodnutí o žádosti o anulování zkoušky (body 37 a 38) a komplexně se vyjádřil k jádru stěžovatelčiny argumentace, tedy rušení hlukem při přípravě (body 39 až 46).

[17] Stěžovatelčině námitce, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť se městský soud nevyjádřil k její stěžejní žalobní argumentaci týkající se rozdílu mezi zvukem a hlukem, kasační soud nepřisvědčil. Tuto argumentaci uplatnila stěžovatelka v žalobě v souvislosti s tvrzením, že nelze srovnávat zvuk při zkoušení jiného studenta a hluk v podobě hovoru členů komise navzájem. K intenzitě hovoru komise i intenzitě hovoru vůči přítomným studentkám a jejich srovnání se však městský soud poměrně podrobně vyjádřil (body 40 až 42).

[18] NSS v této souvislosti připomíná, že povinnost odůvodnit rozhodnutí nelze chápat tak, že je třeba poskytnout podrobnou reakci na každý dílčí argument (nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, a ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. I. ÚS 1891/13, bod 24). Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže soudy nebudují vlastní závěry

pokračování

na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pokud proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). To v nynější věci městský soud učinil. Věcně se NSS k argumentu rozdílem mezi zvukem a hlukem vyjádří v další části odůvodnění.

K dodržení právních a interních předpisů při přípravě stěžovatelky na zkoušku

[19] Podle § 62 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách má student právo konat zkoušky za podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem.

[20] Podle čl. 19 odst. 2 SZŘ UK se vnitřním předpisem fakulty, kterým se stanoví požadavky studijního programu podle tohoto studijního a zkušebního řádu rozumí vnitřní předpis podle § 33 odst. 2 písm. f) zákona o vysokých školách, nazvaný „Pravidla pro organizaci studia na fakultě“.

[21] Podle čl. 18 odst. 3 Pravidel platí, že otázky ke státní zkoušce nebo její části si student losuje. Komise poskytne studentovi přiměřený čas k přípravě odpovědí; v případě konání státní zkoušky nebo její části distančním nebo částečně distančním způsobem lze od poskytnutí času k přípravě upustit. Vylosované otázky jsou vodítkem pro průběh státní zkoušky nebo její části.

[22] Stěžovatelka nečiní v řízení sporným věcné hodnocení své zkoušky ani netvrdí, že by neměla dostatečný časový prostor na přípravu. Její argumentace spočívá výhradně v tvrzení, že byla v průběhu přípravy rušena hlukem (hovorem členů zkušební komise).

[23] Jak již kasační soud v minulosti uvedl, zákon o vysokých školách s konáním zkoušky spojuje veřejné subjektivní právo studenta na to, aby daná zkouška proběhla za podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem. Tomuto právu studenta odpovídá povinnost vysoké školy stanovené podmínky dodržet (rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009-141). V této věci je tedy třeba posoudit dodržení interních norem upravujících průběh státní rigorózní zkoušky.

[24] NSS v této souvislosti zdůrazňuje, že zákon ani vnitřní předpisy Univerzity Karlovy či její 1. lékařské fakulty k otázce zvukové hladiny při přípravě na státní závěrečnou zkoušku nic výslovně neuvádí. Za této situace městský soud uzavřel, že s ohledem na povahu a účel časového prostoru poskytovaného studentovi k přípravě odpovědí na vylosované otázky se určitá míra klidu okolního prostředí očekává. Stěžovatelka však podle interních předpisů nemá nárok na přípravu v absolutně tichém a klidném prostředí (bod 40 napadeného rozsudku).

[25] NSS s tímto závěrem městského soudu souhlasí. Jde totiž o výklad čl. 18 odst. 3 Pravidel, který je logický, odpovídá vysokoškolské realitě a v dostatečné míře šetří práva zkoušených studentů. Městský soud pojal *přiměřený čas k přípravě odpovědí* materiálně, tedy nejen jako určitý časový úsek, ale i reálnou možnost jeho využití ze strany studenta. Pokud by skutečně došlo k situaci, že by byl připravující se student rušen hlukem (či jiným vnějším

vlivem) v té míře, že by byl v důsledku toho zbaven možnosti připravovat si odpovědi, fakticky by se o poskytnutí přiměřeného času k přípravě odpovědí vůbec nejednalo. Tento závěr z čl. 18 odst. 3 Pravidel implicitně a logicky vyplývá.

[26] Situací, kdy by došlo k výše popsanému materiálnímu vyprázdnění přiměřeného času k přípravě odpovědí, ale není a z povahy věci nemůže být jakékoli působení vnějších rušivých vlivů na připravujícího se studenta. Podle NSS tedy nemůže obstát argumentace stěžovatelky, že přítomnost jakéhokoli hluku bez ohledu na jeho intenzitu automaticky představuje porušení stanovených podmínek zkoušky. Tato námitka nemá oporu ve znění Pravidel, a navíc by závěr, jehož se stěžovatelka dovolává, vyvolával absurdní důsledky.

[27] Pokud by měla být vysoká škola povinna zamezit jakémukoli působení hluku na připravujícího se studenta, jak tvrdí stěžovatelka, byl by takový požadavek prakticky nerealizovatelný (nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, bod 53), popřípadě by jeho splnění záviselo spíše na náhodě než na aktivitě vysoké školy, což by však fatálně narušovalo právní jistotu všech zúčastněných (rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2004, č. j. 1 As 9/2003-90, č. 360/2004 Sb. NSS). Lze si představit celou řadu faktorů stojících mimo sféru kontroly vysoké školy, které mohou hluk či jiné vyrušení v průběhu přípravy vyvolávat (např. doprava, stavební práce, povětrnostní podmínky), jakož i legitimních činností samotné vysoké školy s obdobným účinkem (nezbytný pohyb osob po místnosti, komunikace přítomných osob, kontrola připravujících se studentů či jejich zkoušení – k tomu více níže).

[28] Kasační soud tedy uzavírá, že stěžovatelčin požadavek na hlukově absolutně sterilní prostředí nemůže obstát. Městský soud i správní orgány obou stupňů se tedy správně zabývaly intenzitou hluku vyvolaného hovorem komise.

[29] Žalovaná vyšla při posuzování hlasitosti hovoru členů komise zejména z nahrávek pořízených stěžovatelkou a dospěla k závěru, že stěžovatelčina pozornost nemohla být výrazně narušena (s. 11 až 12 rozhodnutí žalované). Městský soud zopakoval dokazování (§ 77 odst. 2 věta první s. ř. s.) jednou z nahrávek a dospěl k obdobnému závěru (body 40 a 41 napadeného rozsudku).

[30] Jelikož byly všechny nahrávky předložené stěžovatelkou provedeny jako důkaz ve správním řízení (protokol ze dne 11. 4. 2022 na č. l. 113 odvolacího spisu) a jsou součástí správního spisu, mohl se s jejich obsahem seznámit i kasační soud, aniž by sám prováděl dokazování při jednání (přiměřeně rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Neshledal přitom, že by se žalovaná a městský soud dopustili při hodnocení důkazů zásadního pochybení.

[31] Žalovaná zdůraznila, že hovor mezi členy komise navzájem byl podstatně méně hlasitý, než když komise hovořila se studentkami; často se jednalo o šepot. Hovor se studentkami je na nahrávce srozumitelný, hovor členů komise navzájem nikoli (s. 12 napadeného rozhodnutí). Obdobně i městský soud poukázal na nižší hlasitost hovoru členů komise ve srovnání s komunikací se studentkami. Šlo podle něj o tlumený hovor, někdy dokonce i šepot. Nejednalo se o hlasitý hovor, či dokonce překřikování. Asi tříminutové vyrušení v souvislosti s příchodem opozdilé studentky nepředstavovalo závažné narušení

pokračování

(bod 40 napadeného rozsudku). Obě tato hodnocení skutkových zjištění považuje NSS za přesvědčivá a odpovídající podkladům, z nichž vychází.

[32] Kasační soud se ztotožnil i se závěrem žalované a městského soudu (bod 44 napadeného rozsudku), že podstatou státní (rigorózní) zkoušky je vedle testování teoretických znalostí také nepřímé ověřování schopnosti prokázat své vědomosti ve stresové situaci, což platí tím spíše u studentů studijního programu Všeobecné lékařství. Od studenta vysoké školy lze podle kasačního soudu očekávat přiměřenou schopnost odfiltrovat vnější ruchy a podat intelektuální výkon, a to i v akusticky ne zcela sterilním prostředí.

[33] Stěžovatelka dále tvrdí, že nemůže obstát závěr městského soudu, podle něhož je nepodstatné, o čem spolu komise hovořila, neboť vlastností zvuku je i jeho informační obsah a míra rušení je ovlivněna i postojem lidí k danému zvuku. K tomu NSS uvádí, že závěry městského soudu v bodě 41 jeho rozsudku nezpochybňují, že hluk, který má informační obsah, může být rušivější než hluk bez takového obsahu. Městský soud v této části odůvodnění pouze uvedl, že konkrétní téma konverzace členů komise je pro posouzení věci nerozhodné.

[34] Z celkového vyznění odůvodnění rozsudku městského soudu je naopak patrné, že míra rušení způsobeného hovorem komise byla posouzena komplexně, tedy včetně zohlednění jeho informačního obsahu. V této souvislosti ostatně NSS podotýká, že městský soud a žalovaná se věnovaly i tomu, nakolik je hovor komise srozumitelný (tedy je patrný jeho informační obsah), a vyšly i z nahrávky, která byla podle stěžovatelčina tvrzení zesílena na úroveň odpovídající tomu, co sama vnímala.

[35] Kasační soud se ztotožnil i se závěrem městského soudu (bod 42 jeho rozsudku), podle něhož je notorií, že na tuzemských vysokých školách dochází ke zkoušení tím způsobem, že jeden ze studentů je zkoušen, zatímco další si ve stejné místnosti připravuje odpovědi na své otázky. Tento závěr samozřejmě neznamená, že musí jít o praxi výlučnou (příprava může např. probíhat v odlišné místnosti než zkoušení). Model zkoušení, kdy je k přípravě využívána stejná místnost jako ke zkoušení, však není v rozporu se zákonem ani vnitřními předpisy Univerzity Karlovy či 1. lékařské fakulty a může být motivován i zcela legitimními pohnutkami.

[36] Příprava v oddělené místnosti může například klást zvýšené organizační a personální nároky na vysokou školu, neboť je nutné zajistit nejen tuto další místnost, ale i dozor nad připravujícími se studenty, zatímco v jedné místnosti může tento dozor průběžně vykonávat sama zkušební komise. V tomto směru NSS upozorňuje také na skutečnost, že v daném případě šlo o mimořádně vypsany zkušební termín na výslovnou žádost stěžovatelky (bod 3 rozsudku městského soudu a sdělení na č. l. 19 studijního spisu).

[37] Jestliže tedy lze model zkoušení a přípravy v téže místnosti považovat za souladný se zákonem i interními předpisy, stěžovatelka nemůže uspět ani s námitkou, že jí nebyly poskytnuty obdobné či srovnatelné podmínky, které byly poskytnuty ostatním studentům, neboť před ní nikdo zkoušen nebyl. Z povahy této formy zkoušení totiž vyplývá, že některý ze studentů bude muset být zkoušen jako v pořadí první (a tedy při jeho přípravě nebude nikdo jiný zkoušen). Pouze z této skutečnosti ale nelze podle NSS dovozovat, že by šlo

o nerovné zacházení s jednotlivými studenty. Jisté míře variace podmínek se při postupném zkoušení několika osob dost dobře vyhnout nelze.

[38] Ostatně stěžovatelka dovozuje údajnou nerovnost podmínek zejména s odkazem na námitku, že městský soud nerozlišuje mezi pojmy *zvuk* a *hluk* a že nelze srovnávat hluk generovaný hovorem komise a zvuk vznikající při zkoušení jiného studenta. Fakticky tedy tvrdí, že příprava v průběhu hlasitého zkoušení je z hlediska vyrušování při intelektuální činnosti méně zasahující nežli tlumený hovor komise. Ani tato námitka není podle NSS důvodná.

[39] Kasačnímu soudu není zřejmé, proč by i v případě hlasitého zkoušení jiného studenta nemělo jít také o hluk, ale jen o „pouhý“ zvuk. Hluk ostatně sama stěžovatelka definuje v zásadě jako nechtěný zvuk, který ruší či obtěžuje. Je logické, že pokud se má v průběhu přípravy student soustředit na přípravu odpovědí na své otázky, jen stěží pro něj může být hovor komise s jinou osobou ohledně jiných otázek něčím odlišným než rušivým či obtěžujícím zvukem. NSS tedy nevidí důvod přistoupit na rozlišování mezi hlukem a údajným „pouhým“ zvukem prosazované stěžovatelkou, což ostatně již implicitně učinil i městský soud (body 42 či 45 jeho rozsudku), neboť fakticky jde o situace relativně srovnatelné (individuálnější, ale hlasitější zvuk při zkoušení vs. hromadnější, ale tišší hovor komise mezi sebou). Vnímání různých druhů zvuku je z hlediska „rušivosti“ velmi subjektivní; individuální podmínky při zkoušení nastavit nelze (resp. nelze to po vysoké škole požadovat).

[40] NSS závěrem k této části stěžovatelčiny argumentace odkazuje na příléhavý závěr městského soudu, který shrnul, že podobně jako stěžovatelka musela při své přípravě strpět tlumený hovor komise, musela studentka v pořadí po ní strpět hluk způsobený zkoušením stěžovatelky, který však zřejmě brala jako přirozenou „součást“ prostředí, ve kterém se zkouška odehrává (bod 45 rozsudku městského soudu).

[41] Konečně pokud jde o námitku, že městský soud při rozhodování nezohlednil zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, a nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, lze podotknout, že stěžovatelka ani neuvádí, jakým způsobem bylo třeba tyto právní předpisy zohlednit. NSS upozorňuje, že účelem zákona o ochraně veřejného zdraví je chránit především veřejné subjektivní právo osob na ochranu zdraví (čl. 31 Listiny základních práv a svobod, srov. zejm. § 2 odst. 1 a 2 citovaného zákona). Stěžovatelka se však v tomto soudním řízení domáhá ochrany před tvrzeným nezákonným zásahem do svého práva na vzdělání (čl. 33 Listiny základních práv a svobod). Nikdy přitom netvrdila, že by hluk způsobený zkušební komisí zasáhl do jejího práva na ochranu zdraví. Její poukaz na výše uvedené právní předpisy se proto míjí s podstatou projednávané věci. Nadto platí, že podle § 30 odst. 2 věty třetí zákona o ochraně veřejného zdraví se za hluk ve smyslu tohoto zákona nepovažuje zvuk působený hlasovým projevem fyzické osoby, nejde-li o součást veřejné produkce hudby v budově. I kdyby tedy zákon o ochraně veřejného zdraví na stěžovatelčinu věc dopadal, hovor členů komise by nebylo možné posoudit jako hluk, jak jej tento zákon chápe.

[42] Podpůrně lze také poukázat na skutečnost, že hygienické limity hluku stanovené v nařízení vlády o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací jsou stanoveny

pokračování

exaktně, s užitím fyzikálních veličin. V případě protiprávního vyvolávání hluku posuzovaného z jiných hledisek než z hlediska ochrany zdraví je však přístup judikatury odlišný. Jak již v minulosti uvedl městský soud, přesné měření hluku způsobeného nestandardním a nahodilým jednáním fyzické osoby rušící noční klid je zpravidla objektivně i metodologicky zcela nemožné. V případě rušení nočního klidu se měření intenzity hluku neprovádí. Jeho přiměřenost nebo nepřiměřenost posuzuje správní orgán sám na základě získaných podkladů (rozsudek městského soudu ze dne 1. 8. 2013, č. j. 1 A 12/2012-34, shodně např. rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2018, č. j. 1 As 189/2018-22, bod 27). Tyto závěry lze obdobně vztáhnout i na posuzování přiměřenosti hluku při přípravě na státní rigorózní zkoušku.

[43] Pro úplnost NSS dodává, že pokud jde o vyjádření žalované, že pořízení zvukové nahrávky zkoušky stěžovatelkou považuje za neetické a rozporné s dobrými mravy, jde pouze o určitý hodnotový soud žalované, který není relevantní pro právní posouzení nynější věci. Sama žalovaná se totiž přípustností zvukové nahrávky jako důkazního prostředku podrobně zabývala, dospěla k závěru, že se o přípustný důkazní prostředek jedná, a také jím důkaz provedla. Ze strany žalované jde tedy spíše o mimoprávní morální apel, nikoli o právní argumentaci.

[44] NSS shrnuje, že pokud z vnitřního předpisu vysoké školy či její součásti vyplývá právo studenta na přiměřený čas k přípravě odpovědí během státní rigorózní zkoušky, je tento přiměřený čas třeba chápat materiálně, tedy nejen jako určitý časový úsek, ale i reálnou možnost jeho využití připravujícím se studentem. Pokud by došlo k situaci, že by byl připravující se student rušen hlukem (nebo jakýmkoli jiným vnějším vlivem) v té míře, že by byl v důsledku toho zbaven možnosti připravovat si odpovědi, fakticky by se o poskytnutí přiměřeného času k přípravě odpovědí vůbec nejednalo. Takovou situací ale není a z povahy věci nemůže být jakékoli působení vnějších rušivých vlivů na připravujícího se studenta. Od studenta vysoké školy lze totiž očekávat přiměřenou schopnost odfiltrovat vnější ruchy a podat intelektuální výkon i v akusticky (popř. jinak) ne zcela sterilním prostředí.

IV. Závěr a náklady řízení

[45] NSS ze shora uvedených důvodů zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[46] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Neúspěšná stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2024

Tomáš Kocourek
předseda senátu